

Mauks Kornélia: A nagymama karosszéke

Vidámabb, boldogabb gyermekeket képzelni sem lehet, mint amilyen volt Palika és Ilonka. Már korán reggel bújósdit játszottak a régi kastély zezzugos folyosóin.

Aztán az árnyas fasorok között lementek a kerti halastóhoz, ahol az öreg kertész már várta őket a hálóval. Először Palika megnézegette: nincs-e valami hiba rajta, aztán kifeszítették és beeresztették a vízbe.

Oh, milyen öröm volt az, mikor a hálót kihúzták és a szép kis pontyok csak úgy hulltak ki belőle. Már akkor odavitték a kis Ferikét is, aki hangosan kiáltozott, mikor egy-egy fürge halacska kisiklott gömbölyű kezecskéjéből.

– Óh, milyen szépek, milyen kedvesek! – mondta Ilonka. – Este felé kijövünk és ismét játszodozni fogunk velük.

– Bajosan lesz abból valami – mondta az öreg kertész, – estig víz nélkül a szegény halacsákak mind elpusztulnának.

– Elpusztulnának? Óh, a szegény, kedves kis teremtések! – sóhajtott Ilonka. – Tudod mit, Palikám, most már láttuk őket, játszodoztunk velük, eresszük őket vissza a vízbe.

– Bizony jó lesz – mondta rá Palika s vigyázva egyenként visszatették a tóba és ujjongtak örömben, ha látták, hogy egy-egy halacska felfrissülve vígan tovább fickándozott.

Innét aztán elmentek megnézni: mennyire haladt már a nagymama kedves virágának, a fehér rózsának fakadása. Olyan nehezen várták, hogy mikor kedveskedhetnek már az első rózsákkal a nagymamának.

Aztán következett a hintázás, labdázás és a sokféle játék.

De mindezeknél kedvesebb volt nekik a nagymama meséit hallgatni.

Mikor délutánoként a nagy, zöld bársony karosszéket kivitték az árnyas orgonafák alá, a gyermekek abba hagyták a játékot és örömmel siettek a lassan tipegő, jó nagymama elé.

Karosszékébe beültették, Palika zsámolyt tett a lába alá, Ilonka a legszebb virágokat kérte el a kertésztől és azokkal kedveskedett. Még a kis Ferike is odaigyekezett és a zsámoly egy szegletén csendesen meghúzta magát. Alig értette, de azért egy szót sem mulasztott el a szép mesékből.

Palika és Ilonka egy gyeppadra ültek és úgy várták, mi történt a bivalybőrbe varrt királykisasszonnyal, a hegyi törpékkel, vagy a vizek tündérével.

Mesélt még nekik sokat a nagymama a csillagok útjáról, a tovasiető felhőkről, a virágok hullásáról és ki tudná, miféle szép dolgokról.

Egyszer aztán a jó nagymama maga is a csillagok útját követte, szelíd, nemes lelke elköltözött a felhők felé a magas égbe.

Mikor a várva várt fehér rózsák kinyíltak, már csak a nagymama sírját díszíthették vele.

A gazdaságot is sok baj érte. Kiöntött a Maros vize és tönkretette az egész évi termést, úgy-hogy az édesapa nem bírt fizetni.

Törvényszolgák futkostak a házban, ki-behordták a bélyeges papírosokat.

Egyszer aztán több úr jött, az édesapa elébük ment komor, halvány arccal.

Az öreg dada pedig kisírt, veres szemmel ment a gyermekek közé és azt mondta:

– Csak legyetek csendesek és nyugodtak, gyermekeim! A Jóisten majd csak megsegít még, de itt ma nagyon szomorú nap van, mert mindent eladnak a törvény emberei. A mama üzeni, hogy csak ne sírjatok, majd én elmondom a mesét a tizenkét óriásról.

Szép volt a mese, de bizony a gyerekek nemigen figyeltek oda, szorult szívvel nézték az ablakon, mint hordták le az emeletről az aranyos szélű képeket, piros díványokat és két idegen férfi vitte lefelé a kedves nagymama karosszékét is.

Egy pillanatra mintha legyökerezett volna a lába Palikának és Ilonkának, de a másik pillanatban mind a ketten kitörtek az ajtón és kétségbeesett erővel belekapaszkodtak az ócska karosszékbe és kiáltották:

– Nem, nem, ezt nem engedhetjük! Vigyenek el mindent, csak ezt, csak ezt az egyetlenegyet ne!

A nagy dulakodásban aztán az történt, hogy a karosszék kopott zöld bársonya elszakadt és csak úgy dőlt ki belőle a sok arany és ezüstpénz, amit a jó nagymama, még a boldog időkben, a kis unokák részére odarejtegetett és már nem volt ideje azt megmondani.

Az édesapát rögtön odahívták, a pénz egy részével kifizették az adósságot.

Így megmaradtak a bútorok, megmaradt a kastély, megmaradt minden. Boldogan éltek aztán, mindig áldva a kedves nagymama emlékét.

(Az Én Ujságom, 1892/7.)

www.posalajos.com

www.mesekiraly.com

www.posabacsi.com